

var ligesom skimlet af Skægstubbe. I det hele saae han i høj Grad forsømt ud. Med særlig Forundring betragtede Per hans Hoved; det var fuldstændig ombundet med et sort Silketørklæde, som bagtil kunde sees under Kaskettens Kant.

Ude i Vest blaanede Skyerne af et nyt Lyn, og faa Sekunder efter rystedes Jorden igen af et mægtigt Tordenbulder.

„Det slog vist ned ovre ad Bøstrup til,“ udbrød Per noget ængstet.

„De er ikke helt fremmed paa Egnen — kan jeg høre,“ sagde Præsten.

„Jeg har opholdt mig her et Par Uger.“

„Tager jeg fejl i, at jeg igaar saae Dem i Borup Kirke?“

Per forestillede sig nu og fortalte, at han var Gæst hos Hofjægermesterfamilien paa Kærsholm.

„Jeg troer, jeg har hørt det. — De er Ingeniør, ikke sandt?“

Per bekræftede det.

„Ja, vi lever jo i en Tidsalder, der tilhører Polyteknikeren, Tusindkunstneren, frit oversat. Det er forbavsende, hvor Jernbaner og Dampskibe allerede har gjort vor Klode uanselig endogsaa for os selv. Afstanden mellem Landene mindskes Dag for Dag og udslettes vel tilsidst saa at sige ganske.“

„Sandsynligvis.“

„Maaske vil det engang lykkes os at række baade Maane og Stjerner med vore Maskiner, ... nogen fysisk Umulighed er det vist ikke, og da vil selve Verdensrummet blive os fortroligt som en Bukselomme. Men Afstanden mellem Næse og Mund kan vi med alt dette ikke forandre,“ tilføjede han efter et lille Ophold.

Mod sin Vilje kom Per til at smile. Han følte Medynk med Manden, der gjorde Indtryk af at være lidt forstyrret.

Saa talte de igen en Tid om Vejret, om den Pludselighed, hvormed det var kommen op, om Barometerstanden o. lign. Da Emnet tilsidst var udtømt og Regnen vedblev at plaske ned, greb Præsten paany til at tale om Teknikernes Overherredømme i Tiden.

„Der var ogsaa engang Tanker fremme om at lave en Jernbane her igennem Sognet. I vore Dage skal der jo helst løbe et Par